602108701

ప్రబోధ 28

వివిధశాస్త్ర చయము వేదవేదాంగములు
జీవి మనసు తెరను చీల్చలేవు
జీవుడివ్వలుండు దేవుడవ్వలనుండు
కార్యములను ఆవల కారణంబు.

మనసు సమత్వమునకు మరొక పేరు తృప్తి. సంకల్పము చేతనే సమస్త సృష్టి గోచరమవుతున్నది. సంకల్పమెటిదో మానవ జీవితమట్టిది. జీవితమనగా సంకల్పముల యొక్క ఆటనే. సంకల్పము సజీవమైనది. ఇది మహాశక్తివంతమైనది. మానవుని ఒక మనసునుండి మరొక మనసునకు ప్రయాణము చేయుచుండును. ఒక మనిషిని మరొక మనిషిగా తీర్చిదిద్దును. ప్రాచీన మహర్షులు ప్రప్రథమములో పామరులై సామాన్యజనులుగా వుండినప్పటికి వారి పవిత్రమైన సంకల్పములే వారిని మహర్షులుగా మార్చగలిగినవి. కిరాతకవృత్తిలో జీవించుచున్న రత్నాకరుని వాల్మీకి మహర్షిగా మార్చగల్గినది సంకల్పమే. పామరుడైన రామకృష్ణను పరమహంసగా మార్చగల్గినది కూడను సంకల్పమే. ఇట్టి సంకల్పములు శుద్ధసంకల్పములనియు, మలినసంకల్పములనియు రెండు విధములు కలవు.

పవిత్రమైన కార్యములందు, పరోపకారమైన కార్యములందు, పరమాత్మతత్త్వమునందు దివ్యత్వమైన దైవత్వమునందు భావమును యిమిడ్చి సంకల్పించుకొనుటయే శుద్ధసంకల్పములు. ప్రజల యొక్క క్షేమనిమిత్తమై లోకానందనిమిత్తమై సంకల్పించుకొనే సంకల్పములన్నియు సత్సంకల్పములే. స్వార్థమును ఆశించక, స్వప్రయోజనమును పాటించక నిరంతరము దేశము యొక్క క్షేమమే తన క్షేమముగా భావించి, విశ్వసించి, తలంచే సంకల్పములన్నియు సాత్త్విక సంకల్పములే. దుష్టభావములచే యితరుల యొక్క ఆనందమును చూచి ఓర్వలేని స్థితిలో, ఆనందమును అనుభవించే మార్గములో విరుద్ధమైన దానిని అనుసరిస్తూ, తమ ఆనందమును అనుభవించలేని స్థితిలో, యితరుల బిడ్డను గురించి, యితరుల కీడును గురించి, యితరుల అపకారమును గురించి చింతించే సంకల్పము లన్నియు దుష్టసంకల్పములు.

మానవుని యందు రెండు విధములైన తత్త్వములు కలవు. ఒకటి పశుత్వము, రెండవది దైవత్వము. మానవుల యందు కల కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, మద, మాత్సర్యములనే అరిషడ్వర్గములకు లోనై, దైవప్రసాదవములైన మతిని, గతిని, స్థితిని, సంపత్తిని సద్వినియోగము చేసుకొనక

దుస్సంస్కారములచేత, ఉద్రేక భ్రష్టుడై, పశువుకంటె హీనమైన స్థితిని అనుభవించుటయే పశుసంపత్తి. అట్లుకాక తనమనసును, తనకాయమును, తనకర్మను, తనకర్తవ్యాన్ని పవిత్రమార్గములో ప్రవేశపెట్టి ఇంతేకాక సాధనలు సల్పుతూ, మానవాదర్శవంతమైన కర్మలు ఆచరిస్తూ దైవత్వాన్ని పొంది దివ్యత్వములో తనజీవితమును అంకితము గావించటం తనకర్తవ్యము.

ఈ విధమైన రెండుశక్తులయందు మానవుడు కేవలం అనేకత్వాన్ని గుర్తించి, ఏకత్వాన్ని విస్మరించి, దివ్యత్వాన్ని మరచిపోయి, తనయొక్క దానవత్వాన్ని, పశుత్వాన్ని అనుభవించటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఏ దేశమునందైననూ, ఏ కాలమునందైనను యిద్దరు ప్రజలు యిద్దరు మానవులు ఒకే విధమైన రూపనామముల చేతకాని లేక రూపురేఖల చేగాని, తలంపుల చేగాని, విజ్ఞానప్రజ్ఞానముల చేగాని ఒక్కటిగా వుండటమనేది సంభవించదు. సృష్టివిత్రంబు లెంత విచిత్రము. ఇంత ప్రపంచమునందు ఏ దేశమునందైనా వెతకండి. మానవులు ఒకే రూపాన్ని ధరించి వున్నారా? ఒకే విధమైన పుష్టిసంతుష్టి కల్గివుంటున్నారా? ఒకే విధమైన విజ్ఞానప్రజ్ఞానములు కల్గివుంటున్నారా. అంతోయింతో భేదము వుంటూనే వుంది. భిన్నత్వాన్ని గుర్తించి యనేకులు జగత్తునందు భిన్నత్వమును ప్రచారముచేస్తూ వస్తుంటారు. కాదు. కాదు. అనేకత్వమునందు యేకత్వాన్ని గుర్తించుకొనే శక్తిసామర్థ్యములు మానవునియందు అణగి వుండినను దానిని ప్రవేశపెట్టక, దానిని అనుభవించక, దానిని విచారించక, పరిశోధనలు చేయక, పరిశీలించక, మానవుడు కేవలము భిన్నత్వాన్నే అభివృద్ధిపరచుకుంటున్నాడు.

ప్రతిమానవునకు శరీరమనే ఒకరథము, ఆత్మ అనే ఒకరౌతు కల్గివుంటున్నాడని కఠోపనిషత్తు చెప్పింది. ఏ మానవునికైననూ రెండుదేహము లుంటున్నవా? ఏ రథమునకైనను యిద్దరు డ్రైవర్లు వుంటారా? వేరువేరు సమయములందు వేరువేరు డ్రయివర్లుగా వుండవచ్చుకాని ఒకే సమయమునందు ఒకే రథమునకు యిద్దరు డ్రయివర్లు వుండటానికి వీలుకాదు. ఆత్మతత్వమట్లు కాదు. ఎన్ని జన్మలెత్తినప్పటికిని ఎన్ని తరములు మారినప్పటికిని, యీ హృదయమనే స్థాయిలో యీరౌతు ఒక్కడుగానే వుంటున్నాడు. అతనే ఆత్మ. ఒక్కదేహము. ఒక్క హృదయమే. అందరియందు సమత్వమే. జననమరణములు ప్రతి మానవునకు కూడను సహజమే. కోటీశ్వరుడని ఆకాశమునుండి వుట్టిపడడు. తల్లిగర్భమునుండే రావాలి. కోటీశ్వరుడును కూటికి పేదయు తల్లిగర్భమునండియే ఆవిర్భవిస్తున్నారు. ఆకలిదప్పులు అందరికి సమానమే. శ్రీమంతుడు పంచభక్ష్యపరమాన్నములు భుజించవచ్చును. బీదవాడు అంబలిగంజి నిత్రాగవచ్చును. ఇరువురికి ఆకలి ఒక్కటే. కనుక ఆకలిదప్పులు, జననమరణములు, హృదయము, దేహము అందరికి సమానమనే యేకత్వాన్ని మనము గుర్తించటం అత్యవసరము.

ప్రతిమానవునియందు దుష్టసంకల్పములు గాని సత్సంకల్పములుగాని రావటానికి కొన్ని కారణములుంటున్నాయి. కారణములేనికార్యము జరగటానికి వీలులేదు. వీనిసంబంధము అవినాభావసంబంధము. ఒకటినివదలి ఒకటి వుండలేవు. కారణములేని కార్యము జగత్తున కానరాదు. అయితే ఒక్కదానికి మాత్రం యెట్టి కారణంలేకుండా ప్రవేశిస్తూవుంటుండాది. అదియే

అహంకారము. మహాకారము. ఆకారమునుకూడా మరపింపజేస్తుంది. తననుతాను మరపింపజేస్తుంది. తోటి మానవులను కేవలం ఒకగడ్డిపోచవలె భావిస్తుంది. తనకంటెఅధికుడులేడని విశ్వసిస్తుంది. ఇదియె దాని యొక్క మహత్త్వము. మత్తులో మునిగినమానవుడు ఉన్మత్తుడై నిరంతరము కన్నులు మూసుకొని వుంటాడు. అహంకారికి మంచి చెడ్డలుయేమాత్రం కనుపించవు. ఇట్టిఅహంకారముండి నంతవరకు మానవుని దివ్యత్వమనేది వానికేమాత్రము అర్థంకాదు. పశువుకంటె, దానవత్వంకంటె హీను డైపోతాడు. ఈ అహంకార మునిర్మూలంగావించే నిమిత్తమై యీనాడు అర్పితముగావించవలసినది దుర్గుణములను. కాని మానవత్వము యీవిధమైన దివ్యత్వమునందుగాని పవిత్రతయందుగాని ప్రయా ణింపబడుటంలేదు. ఎన్నివిధములైన ఉపన్యాసములు విన్నప్పటికిని యెంతకాలము సత్సంగములో ప్రవే శించినప్పటికిని, అనేకవందల వుపన్యాసములు విన్నప్పటికిని మనసు యొక్క ప్రవర్తన యున్నస్థానము నందే వుంటున్నది. విషయాలతో, శాస్త్రాలతో, అనేకగ్రంథాలతో తలలునింపుకుంటున్నారేగాని ప్రేమతో హృదయాన్ని నింపుకోటానికి ప్రయత్నించటంలేదు. కేవలం వింటున్నారేగాని యీ ఆనందం తింటానికి ప్రయత్నించటంలేదు. ప్రతిసంవత్సరము యీసమావేశములో పాల్గొంటున్నారు. ఉపన్యాసములు వింటున్నారు. ఎప్పటినుండో ఆశ్రమవాసంచేస్తున్నారు. ఎవరికి వారు మనసులో యెంతవరకు మార్పు కలిగినది అనే విషయాన్ని విచారిస్తే యేమాత్రముకూడను మార్పు కల్గలేదు. కారణమేమిటి? ఒకగుం డు తీసుకొని నీటిలో ముంచినప్పుడు అదినీటిలో వుండవచ్చునుగాని నీరుఒకచుక్కఅయినా గుండులో ప్రవేశించదు. శిలవంటి హృదయంగామనసు మారిపోయింది. శిలాహృదయులౌతున్నారేగాని ఒక పవిత్రమైన ప్రేమ హృదయులు కావటంలేదు. కనుక ప్రేమ హృదయులుకావటానికి ప్రయత్నించాలి. ప్రేమచేతనే మానవుడు యనేకవిధములైన పవిత్రకార్యములాచరిస్తాడు. ఆప్రేమయేలేకుండిన జీవితమేలేదు. కానీ మున్ముందు దానిపరిణామము యేలాగావుంటుందనే విచారణ కూడను చేయటంలేదు. ఇప్పటి జీవితానికి మాత్రమే తబ్బిబ్బు అవుతున్నారు. ఎన్నిబలములువుండిన ప్పటికి, యెన్నిసంపదలువుండినప్పటికి, యెంతవిజ్ఞానప్రజ్ఞానుడైనప్పటికిని, శాస్త్రజ్ఞుడుగా వుండినప్పటికిని దైవబలమేలేకుండిన సర్వబలములుకూడను దుర్బలములు.

భుజబలము మరియు బుద్ధిబలము యున్న
దైవబలము లేక దీనుడగును
కర్ణుడంతటివాడు కడపటికేమయ్యె
మరువబోకుడిట్టిమంచిమాట.

కర్ణుడికి వుండిన బలము, కర్ణునికి వుండిన శక్తి, ధీశక్తి యనేకరకములైనశక్తులువుండినప్పటికి దైవబలము లేకపోవటము చేత కర్ణునికేగతిపట్టింది.

పవిత్రమైన భావాలు మన హృదయంలో చేర్చుకోవాలి. దివ్యమైన భావాలు మన హృదయంలో చేర్చుకోవాలి. మహర్షులు అందించిన దివ్యభావాలు మనం స్మరిస్తూరావాలి. యజ్ఞయాగా

దిక్రతువులంతయు ఆచరించటము జీవితనిమిత్తము. జీవితమే ఒక యజ్ఞము మానవునకు 116 సంవత్సరములు ఆయువు. కానీ మొదటి 24 సంవత్సరములు బాల్యముతో నిండి వుంటుంటాది. అనగా ప్రాతఃకాలముగా వుంటాది. ఇంక 40 సంవత్సరములంతా మధ్యాహ్న కాలంగా వుంటుంది అతితీక్షణమై ఇంద్రియ ప్రాబల్యము చేత, విషయవాసనలలో మునిగి, నిజవిజ్ఞానమును మరచి, కన్నులుతెరువక భుజబలమున్నదనే రీతిలో నలుబది సంవత్సరములు గడుస్తాయి. తరువాత వృద్ధాప్యము ప్రారంభమైనప్పుడు యీ విధమైన వాసనలంతా అణగించుకొని దారాపుత్రాదుల అభివృద్ధి నిమిత్తమై చింతిస్తూ వుంటాడు. దేహములో కండబలము వున్నంతవరకు దేహబలమును చూసి మనము మురిసిపోరాదు. దేహమనేది కేవలము పిసుగడ్డవంటిది. క్షణక్షణమునకు దీని ఆయుఃప్రమాణము తరిగిపోతూవుంటుంది. ధనబలము చూస్తామా అంటే అది మరింత అనిత్యము. ధనబలముండినంతవరకు తను అనేకవిధములైన పాట్లు పడవచ్చును. ధనబలము తరిగిపోగానే అతని మొహం చూసేవారు యెవ్వరు వుండరు. అతి అంధకారము క్రమ్ముకుంటుంది. ఇది కేవలము ఒక మెరుపువంటిది. మెఱుపు మెరిసిన తక్షణమే ఒక గొప్ప ప్రకాశము వస్తుంది. కాని వెనువెంటనే అంధకారం క్రమ్ముకుంటుంది. ధనమును గురించి మనం యోచించి దీనినే ఆశ్రయించి, దీనితో ఆనందాన్ని పొందుటకు యేమాత్రం కూడను ఆధారం లేదు. కనుక నేగుణబలమును చూచి నీవు జీవించటానికి ప్రయత్నించు.

జీవితమును పవిత్రమైన మార్గములో ప్రవేశపెట్టటానికి పూనుకోవాలి. ఒక సత్యాన్ని సాధించే నిమిత్తమై హరిశ్చంద్రుడు యెన్నివిధములైన కష్టములకు గురయ్యాడు. పతిని అనుసరించే నిమిత్తమై ఆ చంద్రమతి యెంత సహనమును పొందినది. తండ్రి ఆజ్ఞను శిరసావహించి ఆ యొక్క లోహితాసుడు యెంత వినయాన్ని ప్రకటితంగావించాడు. హరిశ్చంద్రునివంటి సత్యమును, చంద్రమతి వంటి సహనమును, లోహితాసుని వంటి శాంతిని ప్రతిపిల్లలకు తల్లితండ్రులు బోధించాలి. చిన్నతనమునుండియే యీ పిల్లల హృదయాన్ని సరైన మృదుమధురంగా మార్చినప్పుడే భవిష్యత్తునందు వారు అనేకవిధములైన సుఖసంతోషములను అనుభవించగలరు.

మానవత్వములో జగత్తునందుండిన పదార్థములకంటె దానికతీతమైన శక్తి చాలా అత్యవసరము. కనుకనే యీ పదార్థశక్తికంటె పవిత్రమైన దివ్యశక్తి చాలా వుత్తమమైనదని కూడను నిరూపిస్తూ వచ్చింది వేదము. అలాంటి దివ్యత్వమైన శక్తిని కొంతవరకునైనా మనము అనుభవించటానికి, పరులకు అందించటానికి తగిన శ్రమను పడాలి.

దివ్యాత్మస్వరూపులారా! మనలో కొంచెమైనా కూడను పరివర్తన రాకుండా పోయిన మన జీవితమును, మనకాలమును, మన కాయమును, మన కర్తవ్యాన్ని కూడను కేవలం దుర్వినియోగము చేసినవారమవుతాము. ఎప్పటినుండియో కూడను ప్రశాంతినిలయము వస్తున్నారు. నలభై, నలభైఐదు సంవత్సరములనుండి కూడను స్వామి బోధనలు వింటూనే వస్తున్నారు. కానీ దినదినమునకు వారి కోరికలు మితిమీరిపోతున్నవి కాని త్యాగము అనేది వారిలో అణుమాత్రం కూడను ప్రారంభం

కావటంలేదు. కొంతమాత్రమైనా ఆశలను అదుపులో వుంచుకోరాదా. ఆశ్రమములో చింతించటము అంతా సంసారములు. ఇది నిజమైన సాధన కానేరదు. ఎంతకాలమైనప్పటికిని దేహము వదలక తప్పదు. ధనకనక వస్త్రవాహనాదులు మారక తప్పదు. అవి మనలను వదలకపూర్వమే మనంవాటిని వదలటానికి ప్రయత్నం చేసిన వాడే ధీరుడు. సర్వమూ మనలను వదలిన తరువాత విచారముతో దేహమును వదలి ప్రయోజనము యేమిటి? త్యాగమనగా యేమిటి? పవిత్రమైన ఫలమును త్యాగము చేయుటయే నిజమైన త్యాగము. కుళ్ళిపోయిన ఫలములు యెవరైనా త్యాగమని చెప్పటానికి వీలవుతుందా. కనుక శరీరములో బలము వుండినప్పుడే, మనోశక్తి వికసించినప్పుడే, భక్తి ప్రకటించినప్పుడే, మనపైన కాలుని పాశము మనశిరముపైన వదలక మునుపే మనము అతి జాగ్రత్తను వహించి సత్కార్యములలో మనము పాల్గొనాలి. ఇదే జనసేవ. సమాజ సేవ. అట్లు కాకుండా కేవలము అహంకారముతో విఱ్ఱవీగినంత మాత్రమున జీవితము సార్థకము కాదు.

రావణుడు దేహరీతిగా మహా బలవంతుడు. ధనమును కూడా సాధించి అందుకున్న మహా ధనవంతుడు. విజ్ఞాన ప్రజ్ఞాన సుజ్ఞానముల చేగాని. మరియే విధమైన గాకర్ణ శకత్రములనే విద్యల చేతగాని యీ రావణుడు మహా విద్యావంతుడు. వీటన్నిటి చూచి ఆవిర్భవించిన అహము కన్నుమిన్ను కానక ప్రవర్తింప చేసింది. ఇతను ఈశ్వరుని పరమభక్తుడు. ఎంత భక్తి వుండి ప్రయోజనము యేమిటి? ఎంత ధనము వుండి ప్రయోజనము యేమిటి? బలము వుండి ప్రయోజనము యేమిటి? తన ప్రవర్తనలోపల పవిత్రమైన ప్రవర్తన లేకపోటం చేతనే ఈశ్వరదత్తమైన లంకను కూడను భస్మము గావించుకున్నాడు. ఎంతటి పై జ్ఞానికుడైనప్పటికి, చంద్రమండలములో కాలుపెట్టినప్పటికిని కాలు జారితే ముక్కలు ముక్కలైపోతాడు. అధోగతికి చేరిపోతాడు. ఈ అహంకారము మానవులలో ప్రవేశిస్తే యెంతటి హీనస్థితికైనా కూడను, యెంతటి సన్యాసులైననూ, ఎంత గొప్పవిద్యావంతుడైనప్పటికి, యెంతటివాడైనప్పటికిని వానిని అధోగతిపాలు చేస్తుంది. కాషాయ బట్టలు వేసుకున్నంత మాత్రమున సన్యాసి కాదు. ఆ విధముగా సన్యాసత్వము మనం విశ్వసించినట్లైతే రావణుడు మోసపు సన్యాసవేషము వేసుకొని సీతను అపహరించాడు. అర్జునుడు కూడను తనకు ఆవరించిన యుద్ధమును మానుకొనే నిమిత్తమై ప్రముఖుల దగ్గరకు సన్యాసివేషంలో వెళ్ళాడు. కేవలము వేషముతో రాదు సన్న్యాసము. బట్టలలో కాదు సన్న్యాసము క్రియలలో రావాలి.

ఇలాంటి విషయములోపల మనము యీనాడు అనేకత్వంగా చాలా బలహీనతలకు గురౌతున్నాము. చెప్పనది వేరు చేయునది మరొకటి. ఇది మానవత్వంలో వుండే గొప్ప అవివేకము. అయితే యీనాడు ప్రతీ మానవుని యందు అంతో యింతో అహంకారము ప్రవేశించి దైవత్వాన్ని మరపించి జగత్తులో నిమగ్నమైపోతున్నాడు. ముందు యేమి జరుగునో అనే విషయాన్ని యోచించుకోలేకపోతున్నాడు. విత్తనము పెట్టిన తక్షణమే వృక్షమై ఫలము నందించదు. చేసిన దోషములను, చెప్పిన అసత్యములను, యీ అన్యాయములకు క్రమక్రమేణాయి విశ్వక్షముగా

602108706

మరియెంతకాలమైనా దాని ఫలితాన్ని అందిస్తూ వస్తున్నాయి. కనుక సద్భావములను పెంచుకొని, సత్ప్రవర్తనలో మునిగి, పరోపకారములో జీవించి సత్యమునభివృద్ధి పరచటానికి కంకణం కట్టుకోవాలి.

ఈనాడు సప్తాహము సమాప్తము. సమాప్తమనగా బ్రహ్మప్రాప్తి అని మనం గుర్తించాలి. బ్రహ్మప్రాప్తి అనగా సర్వస్వాన్ని యేకత్వముగా గుర్తించటమే. అన్నింటి యందు వుండిన సర్వేశ్వరుని తత్వాన్ని విశ్వసించటమే ఒక బ్రహ్మత్వము. అయితే యీనాడు మనలో వున్న దుర్గుణములు, దురాలోచనలు, దుశ్చింతలు, దుర్భావములు యీ అగ్ని అనే దైవత్వం లోపల ఆహుతిగావించి, సద్భావములు, సదాచారములు, సద్గుణములు పోషించుకోటానికి తగిన కృషి చెయ్యాలి.

జీవితం యెండ నీడలతో కూడినది. అనగా సుఖదుఃఖములతో కూడినది. దుఃఖము లేక సుఖము వుండదు. ఎండ వుండిన దాని ప్రక్కనే నీడ వుంటుంది. నీడలనేకము. ఎండ ఒక్కటే. ఏ విధముగా చెట్లపైన సూర్యరశ్మి పడినప్పుడు ఆ చెట్ల క్రింద యనేక నీడలుంటుంటాయి. కాని ఎండ ఒక్కటే. ఉపాధి భ్రాంతి చేత అనేక విధములైన వ్యామోహములకు గురై అందులో కొంత అజ్ఞానం ప్రారంభం కావచ్చు. కానీ ఆత్మప్రకాశం ఒక్కటే. మన విజ్ఞానము పెరిగిపోయినదని విఱ్ఱవీగుతున్నాము. నిజముగా విజ్ఞానమే పెరిగి వుంటే అజ్ఞానము వుండటానికి అవకాశమే లేదు. విజ్ఞానముతోపాటు అజ్ఞానము అంతకంటె అధికముగా పెరిగిపోతూ వుంది యీనాడు. ఇది సరైన విజ్ఞానం కాదు. టార్చిలైటు వేస్తే చీకటి వుంటుందా. టార్చి వేసినా చీకటి వుందంటే ఆ టార్చిలో సెల్సు లేవనమాట. బల్బు లేదన్నమాట. బల్బు సెల్సు రెండూ వుండి వుంటే యీ విధమైన చీకటి రావటానికి అవకాశము లేదు. ఈనాటి విజ్ఞానము కేవలము స్వార్థము స్వప్రయోజనములతో అభివృద్ధి గాంచుచున్నదే గాని విశాలమైన హృదయముతో, పవిత్రమైన భావముతో, జగత్కళ్యాణముతో జరిగే అభివృద్ధి కానేరదు. ఈ దేశంవారు ఆ దేశాన్ని భస్మం చేయాలని, ఆ దేశంవారు యీ దేశాన్ని భస్మం చేయాలని. ఇవి సద్భావములా. భస్మము చేసే అభివృద్ధి వున్న విజ్ఞానము పరిపూర్ణ అజ్ఞానము. కొడుకొటుకైనా చేస్తుంది. మేలు మహాశూరుడైనా చేయటం కష్టం అవుతుంది. కీడు చేయటం కాదు గొప్పతనము. మంచేయటం గొప్పతనము.

మనసునందున మంచి నడతలందున మంచి
చేతలందున మంచి లేకున్న
సాయి యెట్లు మెచ్చి సంతోషము మీకిచ్చు

మంచి నడతలు లేవు. మంచి పలుకులు లేవు. మంచి మనసులు లేవు. భగవంతుడు మెచ్చి వరాలివ్వాలంటే యెట్లా వచ్చి వరాలిస్తాడు. ఇది కేవలం పూర్ణ అజ్ఞానము. భగవంతుని నుంచి మనము వరాలు పొందాలనుకుంటే మంచి మనసును అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. మంచి పలుకులు మనం వుచ్చరించాలి. మంచి నడతలో మనము ప్రవేశించాలి. ఈ మూడు చేరినప్పుడే దైవత్వం అనేది అక్కడ వుట్టిపడుతుంది.

602108707

మనస్యేకమ్, వచస్యేకమ్, కర్మణ్యేకమ్ మహాత్మనామ్. అట్టిమహోత్తరమైన స్థితిని పొందుతాము. మనస్యన్యత్, వచస్యన్యత్, కర్మణ్యన్యత్ దురాత్మనామ్. ఈనాడు అలాంటి పరిస్థితులు ఉండే అనేకవిధములుగా మానవులు కొన్నిబాధలకు గురౌతున్నారు. మంచివారుకూడను యీజగత్తులో లేకపోలేదు. వున్నారు. అయినప్పటికి వారిస్థితిగతులను యెవ్వరుగుర్తించటానికిప్రయత్నించటంలేదు. మంచివారే యీజగత్తునందు లేకుండిన యీజగత్తు యీవిధముగా ప్రకాశించేదికాదు జగతియందు పుణ్యపురుషులు లేకున్న జగమెల్లవెలుగు పగలుగాను. జంతూనాం నరజన్మ దుర్లభమ్. మానవజన్మ యెత్తి పశువుకంటె హీనంగా ప్రవర్తిస్తున్నారంటే వీరు మానవులని చెప్పటానికి వీలవుతుంది. నిరంతరము ధనేషణా, దారేషణా, పుత్రేషణా. భక్తి అనేది యెక్కడా కన్పించటం లేదు. అప్పుడప్పుడు Part time devotion. అప్పుడప్పుడు జ్ఞాపకమొస్తాయి. ఊరగాయ నంజుకున్నట్లుగా నంజుకుంటారు. నీవెట్టిదో అట్టిదే ఫలము.

ఎంతమాత్రము యెవ్వరు తలచిన
అంతమాత్రమే నీవు

అన్నమాచార్యులు చెప్పారు. ఒక్కొక్కరు యెంత మాత్రం తలుస్తారో అంత మాత్రమే వస్తుంది. నదిలో కావలసినంత జలముంటున్నది. ఎవరెవరు ఎంతపాత్రను తీసుకొనిపోతారో అంతపాత్రకే నరు తీసుకునిరాగలరు. నదిలో దండిగ జలమున్నది కదాయని చిన్నపాత్రను తీసుకుని పోయి ఎక్కువ జలముకావాలంటే అదిసాధ్యమవుతుందా? ఇప్పటి భక్తిప్రపత్తులంతా కూడను ఆస్థితిలో వుంటున్నాయి. ముందు ఒకవేషము వెరొకవేషము వెనుక. ముందొకనడత నడత. వెనుక మరియొకనడత. భగవంతునే మోసము చేసేవిధముగా ప్రవర్తిస్తున్నారు. ఇది సరైన భావముకాదు. ఇలాంటి ప్రవర్తనలు చూచియే నాస్తికులు అధికమైపోతున్నారు. నాస్తికత్వానికంతా ఆస్తికులే కారణం. చెప్పినట్లు చేయక పోవటమే దీనికి మూల కారణము. కొంత మంది భక్తులు యే విధముగా ప్రకటిస్తున్నారో దానికి తగిన నడతలు లేకపోటమే మూలకారణము. కనుక మనము యీనాటి నుండి అయినా మన దుర్గుణములను, దుర్భావములను హోమములో అర్పితంగావించి సద్భావములు, సదాచారములు, సత్యమాటలను మనము అభివృద్ధి పరచుకోటానికి ప్రయత్నించాలి.

విన్నాము అనేది కాదు నాకుజవాబు. ఉపన్యాసములు చాలాబాగావున్నాయి అనేది కాదు నేను కోరే జవాబు. మనము మారినాము అనే జవాబురావాలి. మార్పురావాలి. అదే భక్తికి సరైనగుర్తు. కుంభవర్షము కురుస్తుందని చెబుతూ, యింత్రైనా తేమలేకపోతే కుంభవర్షానికి గుర్తేమిటి? భక్తులమని చెప్పుకుంటూ దానికి తగినట్లు కించిత్ అయినా ప్రవర్తనలో మనము నిరూపించక వుండిన భక్తికి గుర్తేమిటి? ఇది భక్తికి యేమాత్రం కూడను లక్షణంకాదు. చెప్పిన మాటలను చక్కగా నడచుకోటానికి ప్రయత్నించాలి.

మంచిమాట వినరు మనసిచ్చి చెప్పినా
చెడ్డమాటలంటె చెవికి చేరు
ఇట్టివారు సత్యమెరుగంగ నేర్తురా
ఎట్టి విద్యలుండి యేమి ఫలము.

మంచిమాటలు చెప్తే ఒక చెవిలో దూరి మరొక చెవిలోంచి వెళ్ళిపోతాయి. చెడ్డమాటలంటే రెండు చెవులూ నిక్కంగా వచ్చి వింటాయి. ఇంకా యిట్లా పెట్టుకొని వింటారు. ఇదా మానవుని యొక్క ప్రవర్తన. ఇది కాదు. మంచిని వినాలి. అందుకోసమే దీనికొక చిన్న కథవుంటున్నది.

పూర్వము ఓంకారోపాసన చేసేవారలకు రాక్షసులు అనేకవిధములైన యిబ్బందులు కలిగిస్తూ వచ్చారు. నోటితో ఓంకారము ఉచ్చరించిన తక్షణమే అందులో ఒక దుర్గంధము వచ్చేటట్లుగా యీ రాక్షసులు అందులో యినేక విధములైన చెడుపులు చేస్తూ వచ్చారు. కనుక నోటితో ఉచ్చారణ చేయుటం మానివేశారు యీ ఋషులు. చెవులతో యీ పవిత్రమైన శబ్దమును శ్రవణము చేయటానికి ప్రయత్నించారు. వీరి చెవులందు కూడను దుశ్శబ్దములను అభివృద్ధిగావించుతూ వచ్చారు రాక్షసులు. ఈ ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసములలోపల ఓంకారమును సాధన చేస్తూ వచ్చారు. దుర్గంధము అధికముగావించుతూ వచ్చారు రాక్షసులు. ఇది సరైనది కాదని విశ్వసించారు దేవతలు. ఈ యొక్క ప్రణవాన్ని ప్రాణంలో పెట్టుకొని పుచ్చరిస్తూ వచ్చారు. రాక్షసులు అంగములవరకు ప్రవేశించవచ్చునే గాని ప్రాణము వరకు ప్రవేశించే అధికారము లేదు. అప్పుడు దానికి యేవిధమైన బాధలను కల్గించలేకపోయారు రాక్షసులు. ఋషులు, దేవతలంతా యీ ప్రణవాన్ని ప్రాణముతో సమానంగా ప్రాణము లోపెట్టుకొని సాధనలు సలుపుతూ వచ్చారు. అదే ప్రణవోపాసన. ఈ ప్రణవోపాసనయందు దేవతలకు రాక్షసుల నుండి తప్పించుకునే నిమిత్తమై ప్రాణమునందు పెట్టుకొని పోషించారు. అయమాత్మా బ్రహ్మ యీ ఆత్మనే బ్రహ్మ. కనుక ప్రణవము, ఆత్మ బ్రహ్మ మూడును ఒక్కటే అనే భావముతో భగవంతుని మనము ప్రాణములో పెట్టుకొని పూజించాలి. ప్రాణములో పెట్టుకొని ప్రేమించాలి. ప్రాణసమానముగా ప్రేమించాలి. ఇది సరైన భక్తి. బయట తట్టు మాత్రం సాయిరాం లోపల దొంగరాం. ఎక్కడవుంది సాయిరాం. ఆ సాయిరాం అనేది హృదయము నుండి ప్రారంభము కావాలి. ఇవన్నియును కేవలము జగత్తును మోసగించే ప్రవర్తనలు. సాయిసంస్థలయందు కానీ మరియు ప్రాంతమునందు కానీ మరియు దేశమునందు గాని మరియే భక్తిప్రవర్తనలయందుగాని మనసు ఒక్కటిగానే వుండాలి.

ఈ మనసు దేహము ఒక్కటే రథము. ఒక్కడే రథికుడు. ఈ విశ్వాసమును మీరు యీనాడు అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. ఫియట్ కార్లు వుంటున్నాయి. అంబాసిడర్ కార్లు వుంటున్నాయి. డాడ్జి కార్లు వుంటున్నాయి. ఫోర్డు కార్లు వుంటున్నాయి. బెంజి కార్లు వుంటున్నాయి. కార్లు యెన్నెన్నో వుంటున్నాయి. అదేరీతిగా యీ దేహాలంతా కూడను ఒక్కొక్కదేహము ఒక్కొక్క

602108709

కారు వంటిది. ఒక్కొక్క రథము వంటిది. డ్రైవరు మాత్రం ఒక్కొక్కడుగానే నిల్చాలి. అతనే ఆత్మస్వరూపుడు. దేహములను కార్లుగా భావించి భగవంతుడందులో ఒక్కడు మాత్రమే రథికుడుగా వుంటున్నాడనే విశ్వాసాన్ని యీనాడు మనం అధికముగా పెంచుకోటానికి ప్రయత్నించాలి. భిన్నత్వంలోయు మాత్రము కూడను అభివృద్ధి కాదు. ఏకోవసి సర్వభూతాంతరాత్మ. వున్నది ఒక్కడే సర్వభూతములందు యీ విధమైన తత్వాన్ని గుర్తించి యీనాటి నరద్దైనా కూడను మన ప్రవర్తనయందు, మన భక్తియందు కొంతైనా మార్పు తెచ్చే ప్రధానమైన సాధనలకు పూనుకోండి. స్నేహభావము పెంచుకోండి. ఒకరికొకరికియు విధమైన అభిప్రాయ భేదములుండినప్పటికి దానిని సవరించుకోటానికి కృషి చెయ్యాలి. మనలో వుండిన అహంకారాన్ని నిర్మూలనంగావిస్తే అన్ని adjust అయిపోతాయి. సవరించుకొని పోవచ్చు.

కనుక యీనాడు అజ్ఞానాన్ని ఆహుతి చేసినవారుగా మనం భావించాలి. దానిని ఆహుతి చేసినట్లుగా విశ్వసించాలి. ప్రేమ హృదయాన్ని పెంచుకోవాలి. పాషాణంవలె వున్న హృదయాన్ని పరిశుద్ధముగా మంచితనంగా దానికందించాలి. కనుక మనము యేదో సమావేశములలో వచ్చాము దసరా మహోత్సవములో పాల్గొన్నాము. ఉపన్యాసములు విన్నాము. ఇంటికి వచ్చాము. అంతమాత్రముతోనే మన ఉపన్యాసములు వ్యర్థంగా వింపరాదు. చెప్పే ఒకటో రెండు మాటలైనా ఆచరణలో పెట్టి మీ జీవితాన్ని ధన్యము చేసుకోండి.